

Какъ орелътъ билъ избранъ за царь на въздуха

(Индийска легенда)

Еднажъ птицитѣ били събрани заедко и разисквали важни за тѣхъ въпроси. При края на заседанието бухалтъ, който председателствувалъ, казалъ: „Ние идеме тукъ отъ разни мѣста: едни — отъ крайокеанскитѣ пещери, други — изъ срѣдъ пустинитѣ, трети — отъ горскитѣ усои. Трудно е да се събираме. Преди да се разпрѣснемъ, нѣма ли другъ нѣкой важенъ въпросъ, който ще е добре сега да разрешимъ?“

Всички се замислили. Тогава най-голѣмата птица — камилската, стъпила напредъ и каза: „Азъ живѣя въ пустинята и често чувамъ рева на царя на животнитѣ — лъва. Всички животни благоговѣятъ предъ него, боятъ му се, дори го хранятъ съ плѣтѣта си, но пакъ сж доволни, че иматъ царь, защото по това приличатъ на човѣцитѣ.“

Хората си иматъ царе. Иматъ си царь и рибитѣ — акулата. И металитѣ иматъ царь — златото, та и минералитѣ — диаманта. Само ние ли сме най-простото племе, та да живѣемъ безъ главатарь? Азъ често се червя когато ме попитатъ: — „Кой е вашия царь?“ — тѣй като съмъ принудена да казвамъ: „Ние нѣмаме такъвъ“. Та нима нѣма помежду си нѣкоя птица, достойна за царь? Азъ предлагамъ, преди да се разотидемъ, да си избереме царь“.

Речъта била изслушана съ голѣмо внимание. Всички птици пожелали царь и се чудили, какъ до сега не сж се сътили да си избератъ такъвъ.

Тогава бухалтъ побързалъ да каже: „Всички вие желаете господарь. Рибитѣ сж господари на водата; животнитѣ на сушата, а ние — на въздуха. Внушавамъ да си избереме за царь птицата, която може да лети най-високо“. На камилската птица това внушение не се харесало, но тя мълчала, защото чувствува, че предложението е мъдро. Всички единодушно го приели, и по даденъ знакъ литнали нагоре.

Първа тупнала на земята камилската птица. Нейната тежестъ и меки рѣдки криле не ѝ позволили да се държи дълго въ въздуха. Скоро закапали падпѣдъкътъ, после кокошката, патицата и други домашни птици. Една по една преуморени, се смѣквали на земята, а после вдигали глава нагоре да видятъ, кой още остава да пори небеснитѣ висини. Тамъ се виждали още нѣколко едри птици, между които и една малка птичка.

Тя летѣла като стрела право на горе, докато станала като точка. Но ето че точката почнала да се уголѣмява, догдето малкитѣ птички познали своето другарче — чуцулигата. „Брава, брава!“ извикали тѣ.

После се смѣкнали долу соколтъ и ястребътъ. Но въ въздуха още се виелъ нагоре единъ тѣхенъ другарь. Птицитѣ отъ земята почти го изгубили отъ погледа си, и то за дълго време. Тѣмъ се сторило, че тѣхниятъ другарь щѣлъ да стигне царя на небеснитѣ свѣтила, — слънцето, и тѣ занѣмѣли отъ възхищение.

Минути напоследъ фигурата на тѣхния мощенъ другарь почнала да става все поясна, догдето тѣ познали въ нея орела. Неговитѣ широки, обтегнати крила, съ корави гъсти пера, не пропускали въздуха да минава презъ тѣхъ, а плавно носѣли тѣлото му.

— Ура! Да живѣе нашиятъ царь, гордостъта на нашия родъ, викали птицитѣ когато той втречено гледалъ все още напредъ. Ние не можемъ да се гордѣемъ съ него, че той е голѣмъ като камилската птица, нито красивъ, като райската птица, нито е той сладкопоенъ — като славея, нито мждъръ — като бухала но той е мощенъ въ въздуха! Човѣкътъ, този, отъ когото най-много всички се боятъ, плува и се гурка въ водата като юрдечката, тича като камилската птица, красивъ е и пѣе, мъдростъта му може да надвишава нашата, но той мечтае да лети, а ние гонимъ слънцето!

„Да живѣе орела, царь на въздуха!“ казалъ бухалтъ „Ура, ура, ура“, крѣсналъ птичиниятъ свѣтъ. Така орелътъ билъ избранъ за царь на птицитѣ.

Надъ безкраинитѣ полета

Тишина е и покой.

Глухо дрѣматъ класовитѣ

Морни отъ пладнешки зной.

Задуха въ знойний въздухъ

Въ огнени крила трепти —

И за близка жетва тихомъ

Тя на нивитѣ шепти.

П. П. Славейковъ